

UZASADNIENIE

Powód Gmina M. S., pozwem z dnia 26.11.2014 roku, wniosła o zasądzenie od pozwanego G. S. kwoty 3246 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi do dnia zapłaty od kwot i dat wskazanych pozwem, nadto kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie pozwu wskazano, iż pozwany jest wieczystym użytkownikiem gruntu stanowiącego nieruchomość położoną w S. przy ul. (...), zalegając z opłatami rocznymi na kwotę wskazaną w pozwie za lata 2009-2014.

W dniu 23.12.2014 roku wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany skutecznie wniósł sprzeciw, zaskarżając orzeczenie w całości i podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od 02.12.1988 roku pozwany G. S. jest wyłącznym wieczystym użytkownikiem gruntu położonego w S. przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą nr Kw (...). Właścicielem działki jest powód Gmina M. S..

Dowód:

- odpis księgi wieczystej k. 12-16,
- akt notarialny z dnia 03.03.1977 roku k. 1718,
- odpis postanowienia z dnia 12.01.1988 roku k. 19,
- wypis protokołu z dnia 02.12.1988 roku k. 20.

Oplata roczna z tytułu wieczystego użytkowania obciążająca pozwanego za okres za okres od 2009 do 2014 roku wynosiła kwotę 541 zł.

Dowód:

- zawiadomienie wraz z dowodem doręczenia k. 21-22,
- wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k. 23-24.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Niespornym było, iż strony związane były stosunkiem wieczystego użytkowania, jak również niekwestionowana była wysokość opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania za okres objęty pozwem.

Na mocy art. 238 k.c., wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Przepis ten został niejako doprecyzowany w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami, zwanej dalej ugn, bowiem w art. 71 ust. 1 i 4 ugn przewidziano, iż za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne, przy czym opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. Ponadto na mocy art. 72 ust. 1 i 3 ugn, opłaty z tytułu użytkowania wieczystego ustala się według stawki procentowej od ceny nieruchomości gruntowej określonej zgodnie z art. 67, przy czym wysokość stawek procentowych opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego jest uzależniona od określonego w umowie celu, na jaki nieruchomość gruntowa została oddana. Na podstawie art. 71 ust. 6 ugn, w

razie wygaśnięcia użytkowania wieczystego opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego za rok, w którym prawo wygasło, podlega zmniejszeniu proporcjonalnie do czasu trwania użytkowania wieczystego w tym roku.

Pozwany, pomimo zakwestionowania sprzeciwu w całości, podniósł faktycznie tylko jeden zarzut przeciwko żądaniu pozwu, a mianowicie zarzut przedawnienia roszczenia, który to zarzut okazał się częściowo zasadny i skutkował częściowym oddaleniem powództwa.

Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Zaś zgodnie z art. 117§2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia, jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. W sytuacji podniesienia skutecznie zarzutu przedawnienia roszczenie powoda, o ile jest nadal podtrzymywane, podlega ocenie co do zasadności jego dochodzenia. Skoro zaś dłużnik może uchylić się od zaspokojenia roszczenia przedawnionego, bezpodstawne jest uwzględnianie powództwa, obejmującego roszczenie przedawnione. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie do treści art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Roszczenie objęte pozwem mają charakter roszczeń okresowych, a zatem w chwili wniesienia pozwu (26.11.2014 roku) roszczenia za lata 2009, 2010 i 2011 były przedawnione. W konsekwencji przedawnieniu uległy także odsetki objęte powództwem z uwagi na ich akcesoryjny charakter względem roszczenia głównego. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem sądowym, w wypadku, kiedy doszło do przedawnienia roszczenia, z którego wywodzą się odsetki - odsetki te, jako świadczenie akcesoryjne, ulegają przedawnieniu wraz z roszczeniem głównym, jeśli natomiast do wygaśnięcia zobowiązania doszło z innych przyczyn, np. poprzez opóźnioną zapłatę, albo jeśli doszło do przerwania biegu przedawnienia w stosunku do roszczenia odsetkowego - wówczas roszczenie odsetkowe nabywa samodzielności i przedawnia się, jako okresowe, w terminie przewidzianym w art. 118 k.c. (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2006 roku, I ACa 795/05, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2005 roku, IV CK 579/04, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku, III CZP 42/04).

Natomiast powództwo uwzględniono co do opłat za wieczyste użytkowanie za lata 2012,2013 i 2014, stosownie do treści art. 71 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami. Pozwany nie podniósł żadnych zarzutów przeciwko opłatom za ten okres.

Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym – stosownie do art. 481 § 2 k.c. - jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Z kolei stan opóźnienia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (art. 476 k.c.). W przypadku opłat za wieczyste użytkowanie termin zapłaty określa ustawa na dzień 31 marca danego roku.

O kosztach postępowania orzeczono przy zastosowaniu zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.). Zgodnie z przepisem art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę – w tym przypadku pozwany - obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Po stronie powodowej powstała konieczność uiszczenia opłaty sądowej od pozwu w wysokości 100 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 600 zł. Po stronie pozwanej nie powstały udokumentowane koszty postępowania. Stosownie do treści art. 100 k.p.c., w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty powinny zostać stosunkowo rozdzielone.

Powód wygrał sprawę w 50 % i należał mu się zwrot od pozwanego kwoty 350 zł. Biorąc powyższe pod rozwagę w punkcie III wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda – tytułem zwrotu kosztów postępowania – kwotę 350 zł.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)